

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Obce H.**, zastúpenej JUDr. S. I., advokátom v T., proti žalovaným **1/ Mestu B. Š.**, zastúpenému JUDr. P. D., advokátom v B., **2/ Slovenskej republike – Lesom SR**, štátnemu podniku so sídlom v Banskej Bystrici, Nám. SNP č. 8, **o určenie vlastníctva a vydanie nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7 C 18/2000, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. decembra 2009 sp. zn. 16 Co 348/2009, 15 Co 300/2009, 16 Co 307/2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. decembra 2009 sp. zn. 16 Co 348/2009, 15 Co 300/2009, 16 Co 307/2009 vo výroku, ktorým rozsudok okresného súdu v spojení s doplnčacím rozsudkom č.k. 7 C 18/2000-306 zo 7. júla 2009 a v spojení s opravným uznesením č.k. 7 C 18/2000-321 z 3. augusta 2009 vo výroku o určení, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou tam uvedených nehnuteľností v polovici zmenil tak, že návrh zamietol **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie proti výroku uvedeného rozsudku, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený a proti výroku, ktorým bolo odvolanie žalovaných odmietnuté, **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom zo 17. januára 2006 č.k. 7 C 18/2000-219 určil, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou v podiele X. nehnuteľností nachádzajúcich sa v Obci H. zapísaných v Katastrálnom úrade B., Správa katastra Ž., na LV č. X. pre kat. úz. B., konkretizované pod pol. č. X. až X. a na LV č. X. pre kat. úz. B., konkretizované pod pol. č. X. až X., návrh žalobkyne na vydanie nehnuteľností zamietol

a žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania. V konaní mal preukázané, že uvedené nehnuteľnosti boli k 31. decembru 1949 vo vlastníctve obce, resp. ku dňu účinnosti zákona o majetku obcí boli majetkom Slovenskej republiky a tiež, že od 1. júla 1952 došlo k odčleneniu predmestia H. od obce B., a B.a teda došlo k rozdeleniu pôvodnej obce B. a B. na dve obce. Vychádzal tiež zo záverov vyslovených v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. marca 1996 v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 590/1996, v ktorom krajský súd konštatoval, že niet pochybnosti o tom, že v roku 1952 došlo k rozdeleniu obcí odčlenením obce B. od obce B.. Dospel k záveru, že novovzniknutý subjekt má zákonný nárok, aby v rozsahu jednej polovice naňho zo zákona prešli od obce B. nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území B. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Opravným uznesením č.k. 7 C 18/2000-287 z 5. júna 2009 opravil svoje uznesenie z 5. februára 2004 č.k. 7 C 18/2000-110, ktorým pripustil zmenu návrhu a to druhú časť druhého výroku tohto rozhodnutia týkajúceho sa označenia nehnuteľností na LV č. X. pre kat. úz. B. tak, že doplnil opomenuté parcely č. X., X., X., X. a X.. Opravným uznesením č.k. 7 C 18/2000-294 opravil svoj rozsudok č.k. 7 C 18/2000-129 (správne 7 C 18/2000-219) zo 17. januára 2006 v treťom výroku tak, že návrh na vydanie nehnuteľností zastavuje. Doplnčiacim rozsudkom zo 7. júla 2009 č.k. 7 C 18/2000-306 doplnil svoj rozsudok zo 17. januára 2006 o parcely č. X., X., X., X. a X. (uvedené v opravnom uznesení z 5. júna 2009) a určil, že žalobkyňa je ich podielovou spoluvlastníčkou v podiele X. a konanie o jej návrhu, ktorým sa domáhala určenia, že je vlastníčkou „v celosti zo zákona nehnuteľností zapísaných na LV č. X. pre kat. úz. B.“ a ktoré konkretizoval v tomto doplnčacom rozsudku, zastavil. Opravným uznesením č.k. 7 C 18/2000-321 z 3. augusta 2009 opravil záhlavie doplnčacieho rozsudku zo 7. júla 2009 č.k. 7 C 18/2000-306 a to správnym označením právneho zástupcu žalobkyne.

Krajský súd v Banskej Bystrici, na odvolanie žalovaných, rozsudkom z 10. decembra 2009 sp. zn. 16 C 348/2009, 15 Co 300/2009, 16 Co 307/2009, rozsudok okresného súdu v spojení s doplnčacim rozsudkom č.k. 7 C 18/2000-306 zo 7. júla 2009 a v spojení s opravným uznesením č.k. 7 C 18/2000-321 z 3. augusta 2009 vo výroku o určení, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou tam uvedených nehnuteľností v X. zmenil tak, že návrh zamietol, výrok o zastavení konania o návrhu žalobkyne na určenie, že je vlastníčkou tam uvedených nehnuteľností zo zákona v celosti potvrdil, odmietol odvolanie žalovaných do výroku, ktorým okresný súd návrh žalobkyne na vydanie nehnuteľností zamietol, opravné uznesenie č.k. 7 C 18/2000-294 z 5. júna 2009 zrušil a rozsudok súdu prvého stupňa

vo výroku týkajúceho sa trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo vzťahu k výroku, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrh zamietol, svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne na podanie takéhoto návrhu, pretože aktívne vecne legitimovanou by bola len obec, ktorá vznikla rozdelením obce B. na dve alebo viac obcí. Do roku 1952 obec B. neexistovala, išlo len o predmestie obce B. a neexistoval ani samostatný kataster B. Na základe rozhodnutia bývalého Povereníctva Ministerstva vnútra vo forme vyhlášky X. došlo k osamostatneniu obce tvoriacej predtým názov „predmestie H. od obce B.“ a zároveň k zriadeniu novovytvorenej obce s názvom B. s účinnosťou od 1. júla 1952. Pokiaľ by došlo k rozdeleniu obce B. na dve obce, z ktorých by jedna bola B., tá by bola aktívne vecne legitimovaná na podanie návrhu na začatie konania. V roku 1971 ale došlo k zlúčeniu obcí B. a D. do jednej obce s názvom H.. Podľa zákona č. 138/1991 Zb. v znení zákona č. 306/1992 Zb. do vlastníctva obcí sa určili nehnuteľnosti, ktoré tieto obce vlastnili do účinnosti zákona č. 279/1949 Zb. V predmetnej veci vlastníkom sporných nehnuteľností bola obec B., ktorej sa sporné nehnuteľnosti aj vrátili. V dôsledku odčlenenia obce B. od B. a B., ktorej bol pridelený kataster, v ktorom sa sporné nehnuteľnosti nachádzajú, by bolo spravodlivé, aby sporné nehnuteľnosti boli vo vlastníctve obce H.. Nedostatok zákona, ktorý nerátal s možnosťou, že oprávnený subjekt môže zaniknúť zlúčením s inou obcou, nemožno nahradiť súdnym rozhodnutím. Obec H. totiž vznikla až v roku 1972 zlúčením obce B., a D.. Krajský súd ďalej uviedol, že ak by žalobkyňa aj mala aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, nemá hmotnoprávny nárok na určenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, nakoľko obec B. nevznikla rozdelením obce B., ale podľa vyhlášky č. 224/1952 Úradného vestníka, odčlenením od B. a B. Stotožnil sa s tvrdením žalovaných, že rozdiel medzi odčlenením a rozdelením obce spočíva v tom, že pri rozdelení obce pôvodná obec zaniká a dochádza k vzniku dvoch nových obcí a pri odčlenení sa osamostatňuje len časť pôvodnej obce, ktorá zostáva zachovaná. Pokiaľ okresný súd rozsudkom (v spojení s doplnčacím rozsudkom č.k. 7 C 18/2000-306 zo 7. júla 2009) konanie o návrhu žalobkyne, ktorým sa domáhala určenia, že je vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. X. v celosti, ktoré sú špecifikované a konkretizované vo výroku doplnčacieho rozsudku zastavil, tento ako vecne správny potvrdil, nakoľko k zastaveniu konania došlo v dôsledku čiastočného späťvzatia návrhu žalobkyňou. Odvolanie žalovaných voči výroku, ktorým zamietol okresný súd návrh žalobkyne na vydanie nehnuteľností odmietol z dôvodu, že takýmto rozhodnutím žalovaní nie sú na svojich právach dotknutí. Opravné uznesenie z 5. júna 2009 č.k. 7 C 18/2000-294 zrušil ako zmätočné. Vzhľadom na čiastočnú zmenu

rozsudku súdu prvého stupňa, zrušil výrok rozhodnutia v časti týkajúcej sa trov konania a vec vrátil v tejto časti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (do jeho prvých troch výrokov) podala včas dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutých výrokoch a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 238 ods. 1 a § 237 písm. d/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. Vo vzťahu k prvému dovolaní napadnutému výroku rozsudku krajského súdu poukázala na nesprávnu argumentáciu a nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v časti týkajúcej sa jej aktívnej legitímácie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Výklad rozdelenia, odčlenenia, či zlúčenia obcí použitý odvolacím súdom považovala za nesprávny, resp. protiprávny, neumožňujúci tvoriť relevantný základ pre rozhodovanie súdu. Podrobne zopakovala už v priebehu konania uvádzané argumenty, pre ktoré je potrebné považovať ju za právnu nástupkyňu obce B., z čoho vyplýva jej hmotnoprávny nárok na určenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam a tiež dôvodnosť rozsahu uplatneného nároku. Poprela konštatovanie odvolacieho súdu v dôvodoch jeho rozsudku, že uplatňuje reálnu del'bu sporných nehnuteľností. Vo vzťahu k druhému a tretiemu výroku dovolaní napadnutého rozsudku odôvodnila svoje dovolanie ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., keď podľa jej názoru odvolací súd prekročil svoje právomoci tým, že usmernil a inštruoval súd prvého stupňa na vydanie dopĺňacích rozhodnutí vo veci samej s odôvodnením, že súd prvého stupňa nerozhodol o celom návrhu. Poprela, že by sa svojím návrhom domáhala určenia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam v celosti a súd prvého stupňa tým, že vydal uznesenie o pripustení zmeny návrhu konal správne, pretože pôvodný žalobný petit bol nevykonateľný, keďže neuvádzal v akom rozsahu sa priznanie vlastníctva požaduje. Protiprávnym prekročením právomoci krajským súdom boli protiprávne vydané opravné uznesenia a tiež dopĺňací rozsudok súdom prvého stupňa. Konanie tak bolo postihnuté vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Zároveň požiadala o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

Žalovaný 1/ navrhol dovolanie zamietnuť, stotožniac sa v celom rozsahu s rozhodnutím odvolacieho súdu. Zopakoval svoje tvrdenia uvádzané v priebehu konania pred prvostupňovým a odvolacím súdom a v podrobnostiach odkázal na svoje predchádzajúce podania.

Žalovaný 2/ svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu nevyužil.

V posudzovanej veci krajský súd rozhodol formou rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v jeho vyhovujúcej časti zmenil, v zastavujúcej časti potvrdil a v zamietajúcej časti odvolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu oprávnenou osobou (účastníkom konania) v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal preto prípustnosť dovolania osobitne vo vzťahu k zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu a osobitne k jeho potvrdzujúcej, resp. k jeho odmietajúcej časti a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné len v tej jeho časti pokiaľ napáda výrok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil (§ 238 ods. 1 O.s.p.). U dovolania žalobkyne smerujúceho proti výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zastavujúcej časti potvrdil a zamietajúcej časti odvolanie odmietol, neboli totiž splnené podmienky jeho prípustnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovoláním napadnuté výroky rozsudku odvolacieho súdu o potvrdení výroku o zastavení konania a odmietnutí odvolania proti výroku, ktorým bol zamietnutý návrh na vydanie nehnuteľností majú povahu uznesenia. Dovolanie žalobkyne v tejto časti preto bolo potrebné posudzovať ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu. Podmienky prípustnosti dovolania proti takému rozhodnutiu upravuje ustanovenie § 239 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. platí, že dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa. Tiež ak odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm.c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí

návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

Žalobkyňa napadla dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa o zastavení konania a rozhodnutie, ktorým odmietol odvolanie žalovaných, teda rozhodnutia, ktoré nevykazujú znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Jej dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Uvedené rozhodnutia by bolo možné napadnúť dovolaním, len ak by trpeli niektorou z väd taxatívne uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

Žalobkyňa existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ – c/ a e/ – g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania v tejto časti preto nevyplýva ani z týchto ustanovení.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod dovolania sa dovolací súd osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. d/ O.s.p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Prekážku právoplatne rozsúdenej veci upravuje § 159 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednať znova. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednávaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, ak ide v novom konaní o rovnaký nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a týka sa aj z hľadiska skutkových tvrdení rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Dovolací súd vychádzal z tvrdenia dovolateľky, že sa vydaním ... “uznesenia o pripustení zmeny návrhu

stal priamo zo zákona predmet konania, ako bol stanovený v predmetnom uznesení prvostupňového súdu o pripustení zmeny návrhu predmetom celého ďalšieho konania, teda aj predmetom odvolacieho konania.“ ... a ... „Keďže vo veci pripustenia zmeny návrhu nie je prípustné odvolanie, ani dovolanie, krajský súd vôbec nemá právomoc zaoberať sa otázkou či okresný súd správne, alebo nesprávne upravil predmet konania v danom uznesení o pripustení zmeny návrhu.“ ..., a dospel k záveru, že tento postup súdu (vydanie uznesenia o pripustení zmeny návrhu) nebol spôsobilý založiť dovolateľkou tvrdenú prekážku veci právoplatne rozhodnutej, keďže sa netýka rozhodnutia vo veci samej, ale ide o procesné rozhodnutie súdu. Taktiež rozhodnutie o (čiastočnom) zastavení konania nie je rozhodnutím vo veci samej, preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne, že takémuto rozhodnutiu bránila prekážka veci už rozhodnutej. Pokiaľ išlo potom o odmietnutie odvolania žalovaných proti zamietajúcemu výroku týkajúceho sa návrhu na vydanie nehnuteľností, dovolanie žalobkyne v tejto časti nebolo procesne prípustné aj preto, že takýmto výrokom nebola ukrátená na žiadnych svojich právach.

Keďže prípustnosť dovolania žalobkyne v časti týkajúcej sa potvrdzujúceho výroku a výroku týkajúceho sa odmietnutia odvolania žalovaných nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., dovolací súd jej dovolanie v tejto časti podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako neprípustné odmietol.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi; obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

I keď žalobkyňa namietala vo vzťahu k prvému (zmeňujúcemu) výroku len to, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd vzhľadom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmal, či dovolaním napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade konania uvedenej v § 237 O.s.p. V dovolacom konaní ale existencia vady tejto povahy nevyšla najavo.

Rovnako so zreteľom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Na takúto vadu musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná. O vadu tejto povahy ide tiež vtedy, ak súd nerozhodne o celom predmete konania. Zo spisu vyplýva, že v konaní došlo k vade uvedenej povahy.

Podľa § 152 ods. 1 vety prvej O.s.p., rozsudkom rozhoduje súd o veci samej.

Podľa § 152 ods. 2 vety prvej O.s.p., rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednáwanej veci.

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa sa návrhom z 2. novembra 1999 domáhala určenia, že je vlastníčkou parcel konkrétne uvedených v petite žaloby, ktoré sú všetky vyznačené v LV č. X. pre kat. úz. B. a identifikované OÚ odbor katastrálny Ž. identifikáciou z 22. mája 1997 a zároveň sa domáhala ich vydania.

Niet pochyb o tom, že takýmto petitom sa žalobkyňa domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou uvedených nehnuteľností **v celosti** (por. čl. 7-9). Ak potom návrhom z 28. novembra 2003 sa žalobkyňa (okrem iného) domáhala vydania rozsudku, že je podielovou spoluvlastníčkou vo veľkosti X. konkrétne uvedených pozemkových nehnuteľností zapísaných na Katastrálnom úrade B., Správa katastre Ž. vedených na LV č. X. pre kat. úz. B. a tiež podielovou spoluvlastníčkou vo veľkosti X. konkrétne uvedených pozemkových nehnuteľností zapísaných na tom istom katastrálnom úrade na LV č. X. pre to isté katastrálne územie, išlo nielen o rozšírenie návrhu v časti týkajúcej sa nehnuteľností vedených na LV č. X. o ktorých rozšírení návrhu bolo potrebné uznesením rozhodnúť, ale zároveň išlo o čiastočné späťvzatie návrhu (v časti týkajúcej sa vydania nehnuteľností

vedených na LV č. X., ale aj určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam vedeným na tomto LV a to v rozsahu X. k celku), o ktorom bolo potrebné **konanie zastaviť**.

Okresný súd uznesením z 5. februára 2004 požadovanú zmenu pripustil, nerozhodol však o čiastočnom späťvzátí návrhu. Ak potom rozsudkom zo 17. januára 2006 súd prvého stupňa zamietol návrh žalobkyne na vydanie nehnuteľností (správne mal konanie zastaviť) a určil, že je podielovou spoluvlastníčkou v rozsahu X. k celku pozemkových nehnuteľností vedených na LV č. X. a LV č. X. vo výroku rozsudku konkretizovaných, potrebné bolo dospieť k záveru, že nerozhodol o časti návrhu, ktorou sa žalobkyňa pôvodne domáhala určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. X. v celosti (t.j. k ich druhej polovici – por. č.l. 219-222). Na tento nedostatok upozorňovali žalovaní v celom konaní a odvolací súd sa i pokúsil tento nedostatok odstrániť, keď prípisom z 30. novembra 2006 spis vrátil okresnému súdu za účelom vydania dopĺňacieho rozhodnutia s konkrétnym upozornením, že súd nerozhodol o zvyšku pôvodne uplatneného nároku (por. č.l. 269). Po vydaní jedného dopĺňacieho rozsudku a troch opravných uzneseniach však uniklo pozornosti odvolacieho súdu, že ani napriek jeho výslovnému upozorneniu nebolo rozhodnuté o celom predmete konania a to zastavením konania o určení vlastníctva k X. parciel vedených na LV č. X. uvedených v pôvodnom návrhu, s výnimkou parciel uvedených v dopĺňacom rozsudku výslovne uvedených (por. č.l. 306), pretože **len vo vzťahu k týmto parcelám** (konkrétne tam uvedeným) sa súd prvého stupňa vypořiadal **s celým návrhom**.

Tvrdenie žalobkyne, že v pôvodnom návrhu sa jednalo o vady petitu, ktoré mal súd odstraňovať a k jeho náprave došlo vydaním uznesenia o pripustení zmeny návrhu nemá v ničom oporu a pozornosť bolo potrebné venovať opakovaným námietkam žalovaných. Rovnako neopodstatnené sú opakované námietky žalobkyne týkajúce sa prekročenia kompetencií odvolacím súdom, ktorý vrátil spis okresnému súdu za účelom vydania dopĺňacieho rozhodnutia tak, aby súd rozhodol o celom uplatnenom nároku.

Odvolací súd uvedenú vadu konania, ku ktorej došlo v konaní na súde prvého stupňa, napriek svojmu pôvodnému pokynu, pri konečnom rozhodnutí prehliadol. V dôsledku vyššie uvedeného procesného pochybenia došlo v konaní k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to zrušil v tejto časti napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

S prihliadnutím na dôvody, ktoré viedli k potrebe v tejto časti zrušiť toto rozhodnutie, nezaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní (vrátane námietky, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení), avšak s ohľadom na skutočnosť, že konanie na súde prvého stupňa je vedené už od 11. januára 2000 (a celkove od 5. mája 1994), pre ďalšie konanie poznamenáva, že nebol dôvod odchyliť sa od stanoviska vysloveného v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. č. 15 Co 590/1996 zo 6. marca 1996, podľa ktorého je potrebné nárok žalobkyne považovať za opodstatnený.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. mája 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová